

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η Παναγία είναι το κέντρο που μπορεί και ενώνει εμάς με τον Θεό και μας κάνει παιδιά Της

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε χθες στην ακολουθία του Εσπερινού και της Ιεράς Παρακλήσεως προς την Υπεραγία Θεοτόκο, η οποία τελέσθηκε στον Ιερό Ναό Αγίας Παρασκευής της Τ.Κ. Καροπλεσίου.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος απηύθυνε λόγο πνευματικής οικοδομής, υπενθυμίζοντας στους πιστούς ότι η Παναγία, ως Μητέρα του Θεού και όλων μας, αποτελεί ασφαλές καταφύγιο και πηγή ελπίδας, ιδιαίτερα σε καιρούς δοκιμασίας.

Τόνισε ότι, ακολουθώντας το παράδειγμά Της στην ταπείνωση, την υπακοή και την άσκηση των αρετών, μπορούμε να ενισχύουμε τη σχέση μας με τον Θεό και να πορευόμαστε τον πνευματικό αγώνα με δύναμη, μέσα από την προσευχή και τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας:

«Η αποψινή ακολουθία της Παρακλήσεως που τελέσαμε είναι και η τελευταία, όπου με την Χάρη του Θεού αξιωθήκαμε και εφέτος να ψάλλουμε στους ναούς μας. Ψάλαμε την ακολουθία του Εσπερινού για την αυριανή ημέρα, που είναι η προεόρτιος ημέρα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου και απόψε ψάλαμε τον τελευταίο Παρακλητικό Κανόνα στους ιερούς ναούς μας. Όχι βέβαια ότι ο Ορθόδοξος χριστιανός κωλύεται – μπορεί ολόκληρο τον χρόνο, όποτε θέλει και όποτε το έχει πνευματική ανάγκη, να διαβάζει ή να ψάλλει τους Παρακλητικούς Κανόνες της Παναγίας μας, αλλά μέσα στον εορταστικό, λειτουργικό κύκλο της Εκκλησίας, στους ναούς μας, απόψε ψάλλεται η τελευταία Ιερά Παράκληση.

Και τελειώσαμε αυτό το πνευματικό οδοιπορικό – γιατί ένα οδοιπορικό ήταν πνευματικό – από την πρώτη Αυγούστου μέχρι απόψε και αύριο, για να προετοιμαστούμε όλοι μας να εορτάσουμε την ένδοξη Κοίμηση της Παναγίας Μητέρας του Θεού και την εις ουρανούς Μετάστασή Της. Και τελειώσαμε την αποψινή ακολουθία με το τελευταίο Εξαποστειλάριο, με μία πολύ ωραία θέση του Ιερού Υμνωδού. Είπαμε πάρα πολλά στην Παναγία Μητέρα του Κυρίου. Της είπαμε

την χαρά μας, την ελπίδα μας, τον πόνο μας, την θλίψη μας, μέσα από όλην αυτήν την πολύ ωραία υμνολογία του Παρακλητικού Κανόνος.

Αλλά, εκτός από αυτά, εκθειάσαμε το Πρόσωπό της. Το Πάναγνο πρόσωπο της Παναγίας Μητέρας του Θεού. Εξάραμε τις αρετές Της, αυτά τα χαρίσματα, τα οποία ομορφαίνουν και δίνουν μία ξεχωριστή, ουσιαστική νότα στη ζωή της Εκκλησίας και στη δική μας ζωή. Το τί είναι δηλαδή η Παναγία. Αλλά και ο Ιερός Υμνωδός, βλέποντας, αδελφοί μου, αυτό το εξαίσιο θέαμα στο Ιερό της Πρόσωπο, που δεν μπορεί να το κατανοήσει – όπως δεν μπορεί να το κατανοήσει κανένας ανθρώπινος νους – ακατανόητον λέει θαύμα, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τον Δεσπότη!

Βέβαια αν πάτε στο κείμενο δεν έχει ερωτηματικό, αλλά έχει ένα θαυμαστικό στο τέλος. Γιατί έχει θαυμασμό. Δεν ερωτά ο Ιερός Υμνωδός σαν να μην πιστεύει αυτό το γεγονός, αλλά θαυμάζει το γεγονός. Είναι ένα ακατανόητο θαύμα, που μια γυναίκα – γιατί αυτό ήταν η Μαρία, αυτό ήταν η Παναγία, αυτό ήταν η Θεοτόκος – μια γυναίκα σαν την μητέρα μας, σαν την αδελφή μας, σαν την σύζυγό μας, δεν είναι κάτι άλλο· απλώς ήταν ένας καθαρός άνθρωπος, ένας άνθρωπος αρετής, ένας άνθρωπος αφιερωμένος εις τον Θεό. Γι' αυτό και ήταν κεχαριτωμένη. Γι' αυτό και επελέγει να γεννήσει τον Υιό και Λόγο του Θεού, μέσα στην παρθενική μήτρα Της, διά των παρθενικών Της αιμάτων, διά Πνεύματος Αγίου, να συλλάβει τον Υιό και Λόγο του Θεού και, μετά από εννέα μήνες, να Τον γεννήσει αφθόρως, ακόπως και απόνως, χωρίς φθορά της παρθενικότητάς Της, χωρίς κόπο και χωρίς πόνο να γεννήσει τον Υιό και Λόγο του Θεού.

Και όχι μόνο αυτό, αλλά – όπως όλοι μας καταλαβαίνουμε – να Τον σπαργανώσει, να Τον προετοιμάσει, να Τον γαλουχήσει, να Τον έχει στην αγκαλιά Της και να Τον ταΐζει με το γάλα Της από τους μαστούς Της, για να αναπτυχθεί όπως πρέπει! Γιατί δεν θα μπορούσε να ήταν ένα τέρας ο Θεός Λόγος, αλλά θα έπρεπε να ακολουθήσει την φυσική κατάσταση. Ποια φυσική κατάσταση; Αυτή την οποίαν Εκείνος, ως Δημιουργός Θεός, είχε ορίσει και ακολουθούμε όλοι μας – από τη σύλληψή μας, ως αποτέλεσμα της αγάπης και του έρωτος των γονέων μας, την παραμονή μας εις την κοιλία της μητέρας μας, τη γέννησή μας και την ανάθρεψή μας – να μεγαλώσουμε φυσιολογικά, χωρίς να δημιουργούνται άλλες εξωγενείς και ετερογενείς καταστάσεις.

Ο Ιερός Υμνωδός λοιπόν, βλέποντας αυτό το θαύμα – τον άπειρο και ατελεύτητο Θεό να προσλαμβάνει μέσα στην μήτρα της Παναγίας ανθρώπινη φύση και να γεννάται όπως γεννιέται κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο – μονολογεί και

ενθουσιασμένος από αυτό το μυστήριο του Θεού Λόγου και το μυστήριο της Παναγίας και όταν λέμε μέσα στην Εκκλησία τη λέξη «Μυστήριο» δεν είναι κάτι κρυφό, κάτι άγνωστο, αλλά κάτι το οποίο δεν μπορεί να το συλλάβει ο ανθρώπινος νους, αλλά όμως γίνεται και προσφέρεται στο ανθρώπινο γένος για τη σωτηρία μας. Μέσα σε αυτήν λοιπόν τη διάσταση αναφωνεί με θαυμασμό και λέγει: Πώς, πώς Εσύ, μια γυναίκα, μπορείς να έχεις στην αγκαλιά σου και να γαλουχείς τον Δεσπότη του παντός!

Αυτό είναι, αδελφοί μου, το θαύμα της πίστεως. Και είναι μία υπερφυσική κατάσταση. Γιατί ο Θεός είναι υπερφυσικός, υπέρ την φύσιν, αλλά – ξέρετε – και υπέρ την φύσιν κάνει και τους ανθρώπους. Δεν μένει μόνος Αυτός σε αυτήν την κατάσταση της αγιότητας και της πανγνωσίας Του και της παντοδυναμίας Του· και οι άνθρωποι, κατά χάριν, μερικώς, μετέχουν – όσοι δύνανται, ανάλογα με την πίστη τους – σε αυτές τις άκτιστες ενέργειες του Θεού. Γιατί οι άκτιστες ενέργειες του Θεού είναι μεθεκτές εις τον άνθρωπο. Μπορεί ο άνθρωπος να μετέχει σε αυτές τις άκτιστες ενέργειες. Και βλέπετε, δεν το πιστεύουμε – και αυτό είναι το πρόβλημά μας. Δεν έχουμε τόση πίστη και τόση εμπιστοσύνη στον Θεό, για να πιστέψουμε αυτά τα οποία μέσα στην Εκκλησία μας γίνονται, προσφέρονται ως θαύμα, ως ευλογία, ως παρουσία και δύναμη του Θεού στη ζωή των ανθρώπων.

Ένα μόνο θα σας πω: Όλοι μας πεινάμε και όλοι μας τρώμε. Κανείς μας δεν σκέφτεται ότι αυτή η τροφή κατεβαίνει στο στομάχι μας, φυσιολογικά, γίνεται η πέψη, παίρνει ο οργανισμός με το αίμα όλες αυτές τις ουσίες που χρειάζεται και τα άλλα τα αποβάλλει. Είναι ένα γεγονός, αποτέλεσμα της λειτουργίας του ανθρωπίνου σώματος, που παραμένει ένα θαύμα. Γιατί δεν μπορείς εύκολα να το ερμηνεύσεις – η ιατρική επιστήμη βεβαίως το προσεγγίζει, βεβαίως το γνωρίζει, βεβαίως όπου χρειάζεται να επέμβει το θεραπεύει – αλλά, όλη αυτή η διεργασία παραμένει ένα θαύμα, φυσικό.

Έχουμε όμως και την υπερφυσική κατάσταση, στην οποία ανάγεται ο νους του ανθρώπου αλλά όχι μόνον ο νους, ανάγεται και το σώμα του· μετέχει και το σώμα της Θεότητας. Λέμε λοιπόν ότι μεθαύριο θα εορτάσουμε το Πάσχα του καλοκαιριού.

Σε πολλά μέρη της πατρίδος μας ακούγεται αυτό και λέγεται – και είναι Πάσχα. Πάσχα σημαίνει πέρασμα, σημαίνει διάβαση. Η Παναγία Μητέρα του Κυρίου έκανε την δική της διάβαση, το δικό της πέρασμα, από την κατάσταση της ζωής, με τον θάνατό Της, πέρασε στην Βασιλεία του Θεού. Γιατί; Γιατί το Πανάγιο Σώμα Της, το οποίον μέσα σε Αυτό φιλοξενήθηκε ο Θεός Λόγος, διά Πνεύματος Αγίου, δεν θα μπορούσε να γνωρίσει φθορά – αυτή τη φθορά που υφίσταται το ανθρώπινο σώμα

όταν πεθάνουμε, παραδώσουμε την ψυχή μας και ταφούμε και έρθουν οι σκώληκες και το φάνε. Αυτό το Άγιο Σώμα της Παναγίας δεν μπορεί να υποστεί αυτή τη φθορά. Γι' αυτό και μέσα στην Εκκλησία δεν μιλάμε μόνον για Κοίμηση, αλλά λέμε και για Μετάσταση, διότι μετέστη στους ουρανούς ολόκληρο το Σώμα Της, ολόκληρη η θεωθείσα φύση Της, διότι θεώθηκε η Παναγία – κατά χάριν Θεός, όχι κατά ουσίαν και κατά φύσιν, όπως ο Τριαδικός Θεός.

Αλλά, αυτό που πρέπει να σκεφτούμε είναι, ότι αφού μία γυναίκα, ένας άνθρωπος δηλαδή, μπορεί να έχει αυτά στη ζωή του όταν ζει κατά Χριστόν και τηρεί τις εντολές του Θεού και ζει μέσα στις αρετές, με έναν αγώνα πνευματικό – μέσα στην οικογένειά του, μέσα στη συζυγία του, στη σχέση του με τα παιδιά του, στη σχέση του την εργασιακή και στην καθημερινότητά του – μπορεί να είναι και να μετέχει σε αυτήν τη δωρεά του Θεού, στην οποία μετέχει η Παναγία μας, η οποία, ως μοναδική και ξεχωριστή Μητέρα του Θεού αλλά και όλων μας, είναι και δική μας Μητέρα η Παναγία, μπορεί να μας δείξει τον δρόμο. Όταν ζούμε όπως έζησε Εκείνη – μέσα στον αγώνα Της τον πνευματικό, μέσα στην ταπείνωσή Της, μέσα σε μια ξεχωριστή κατάσταση δίπλα στον Υιό και Θεό Της, τον Παντοδύναμο Θεό – αλλά με μία ιδιαίτερη θέση δίπλα Του, χωρίς να παρουσιάζεται, χωρίς να φαίνεται, χωρίς να προπορεύεται, όπως θα μπορούσε να κάνει κάθε μάνα για να χαίρεται για το παιδί της. Εκείνη έμεινε στην ταπείνωσή Της. Άρα το πρώτο στοιχείο και βασικό που χρειάζεται στη ζωή μας είναι η ευπρέπεια, η ταπείνωση, η γνώση του εαυτού μας – πού φτάνουμε και πού μπορούμε να φτάσουμε και πώς μπορούμε αυτό να το διαχειριστούμε στη ζωή μας.

Παράλληλα με τη μετάνοια, που είναι ένα ουσιαστικό σημείο στη ζωή του Ορθοδόξου Χριστιανού, χρειάζεται η προσπάθεια για την ενάσκηση των αρετών - να προσπαθούμε να έχουμε αρετές στη ζωή μας. Ο Άγιος Γερμανός Κωνσταντινουπόλεως - το είπα χθες το βράδυ - έχει γράψει έναν πολύ ωραίο λόγο εις την γέννηση της Παναγίας, όχι στην Κοίμηση, αλλά κάνει πολύ ωραίες παρομοιώσεις και αντιθέσεις. Η Εύα, λέει, που προήλθε εκ του χοός, από το χώμα, η Κυρία Θεοτόκος, εν αντιθέσει, εγέννησε το Φως. Εκείνη γέννησε την φθορά και η Παναγία γέννησε την αφθαρσία - τον Υιό και Λόγο του Θεού, τον τέλειο και πανυπερέλειο Θεό. Εκείνη, με την γέννησή της έφερε την κακία μέσα εις τον κόσμο - για να θυμηθούμε ότι τα πρώτα παιδιά της σκότωσε το ένα το άλλο. Εν αντιθέσει, η Παναγία, λέγει, έφερε τον γεννήτορα του κόσμου, για να ειρηνεύσει τον κόσμο και να κάνει καταλλαγή μεταξύ του Θεού και του κόσμου. Πολύ ωραίες παρομοιώσεις και αντιθέσεις - εξαίσιες πραγματικά - που αξίζουν εις το πρόσωπο

της Παναγίας Μητέρας του Θεού.

Να τελειώσω λοιπόν και να πω ότι, μέσα μας κι εμείς, αδελφοί μου, πρέπει αυτό το θαύμα να το ζούμε και να το ανανεώνουμε, να το επικαιροποιούμε μέσα στη ζωή μας. Ένα μοναδικό και εξαίσιο θαύμα της Γεννήσεως του Χριστού μέσα εις τον κόσμο μας – να προσλάβει ανθρώπινη φύση, γιατί και Αυτός ήταν ό,τι είμαστε κι εμείς. Και πονούσε και πεινούσε και διψούσε και εθλίζετο και στενοχωρείτο και νευρίαζε – όλα τα είχε κι Εκείνος, όπως εμείς. Δύο πράγματα δεν προσέλαβε: δεν προσέλαβε την αμαρτία, γιατί είναι Θεός αναμάρτητος, και κατά συνέπειαν δεν προσέλαβε τον θάνατο. Δεν προσέλαβε τον θάνατο όπως τον προσλαμβάνουμε εμείς – τον θάνατο που ξέρουμε ότι από την στιγμή που θα γεννηθούμε θα οδηγηθούμε στο τέλος μας, στον θάνατό μας, όχι όμως στον αιώνιο θάνατο αλλά στον βιολογικό θάνατο, για να μεταβιβαστούμε κι εμείς στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού.

Μέσα σε αυτήν λοιπόν τη σχέση, η Παναγία είναι το κέντρο που μπορεί και ενώνει εμάς με τον Θεό και μας κάνει δικούς Της – παιδιά Της, Παναγιωσκέπαστους. Το εύχομαι λοιπόν, σε όλους σας και σε όλες. Η Χάρις του Θεού να ευλογεί και να αγιάζει τη ζωή σας, τις οικογένειές σας, διά πρεσβειών της Παναγίας Μητέρας του Θεού. Και να αγωνιζόμαστε όλοι μας να Της ομοιάσουμε στη ζωή μας. Χρόνια πολλά και ευλογημένα. Με το καλό αύριο και μεθαύριο να εορτάσουμε όλοι μας την Κοίμηση της Μητέρας του Θεού και την εις ουρανούς Μετάστασή Της».

